

3 Chili

Martin Paul ontvangt negen dames in eigen huis

16 Cato

"Ik wilde niet meer onder de tirannie van mijn ouders leven"

5 Thieves

City centre and Wyck most popular amongst bicycle thieves

7 Lecture

"We were perceived as an extremist family, not as a grieving family"

observant 13

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 1 december 2016

Ze worden maar al te vaak geportretteerd als heldinnen die een dodelijke vijand hebben verslagen. Maar niet alle vrouwen met borstkanker kunnen zich daarin vinden. Wat als de protheses worden afgestoten door het lichaam, wat als de liefdesrelatie op een dieptepunt belandt? Het wordt tijd dat de minder triomfantelijke verhalen ook worden verteld. Daarvoor pleit filosoof Marjolein de Boer. Zie pagina 8-9 Foto: ThinkStock

nl UM gaat op alle fronten investeren

Een verwacht tekort van 8,8 miljoen op de instellingsbegroting 2017; dat klinkt als veel maar erg is het niet. Het college van bestuur dringt er bij de faculteiten juist op aan om het geld in de reserves eindelijk eens te laten rollen. Er bestaat binnen de UM nogal de neiging om op te potten, zo luidt de klacht al langer.

Het is een beetje een overgangsbegroting, zo bleek uit de presentatie van financieel directeur Ruud Bollen onlangs aan de universiteitsraad. Het nieuwe Strategisch Programma is immers nog maar net vastgesteld, zodat de investeringen die daaruit voortvloeien pas in volgende begrotingen echt zichtbaar zullen zijn. Vandaar dat de focus bij de presentatie op de komende vijf jaar lag. In die periode moet de 'core'-filosofie uit de strategie omgezet worden in concrete acties. Core (community, open, research education) mikt op vernieuwing in onderwijs en onderzoek. Ook nieuwe opleidingen dus, zowel bachelors als masters. In 2017 wordt daar vast 4,1 miljoen voor uitgetrokken, waarvan 1 miljoen voor Edlab. Investeringen in onderzoeks-

programma's, vooral interfacultaire projecten, worden met 7,5 miljoen gestimuleerd, terwijl voor ICT-innovatie komend jaar anderhalf miljoen wordt uitgetrokken. Daarbij gaat het onder meer over digitaal toetsen.

De ICT-poot beslaat nu ongeveer 3,5 procent van de totale begroting; "dat is laag, het zal in de toekomst omhoog gaan naar vier of vijf procent of meer", zei het college van bestuur bij monde van Nick Bos. Ook hier mede als gevolg van investeringen in digitaal onderwijs.

Een belangrijke investeringspost wordt het nieuwe Instituut voor Data Science, een interfacultair project dat in het voorjaar van 2017 met een businessplan op de proppen zal komen. Eerder kon niet omdat de leidende universiteitshoogleraar, de Canadees Michel Dumontier, pas onlangs is benoemd en het plan in samenspraak met hem wordt opgesteld. Het instituut staat voor een miljoen per jaar in de boeken en zal straks zo'n elf personeelsplaatsen (fte) omvatten. Het universitaire huisvestingsprogramma krijgt

Lees verder op pagina 3

eng BMJ editor in chief becomes professor in Maastricht

Fiona Godlee, editor in chief of the top medical journal BMJ (British Medical Journal), will become a professor at Maastricht University. The chair was set up by the national research school CaRe, of which the Maastricht institute Caphri is a part. "I think our PhD candidates now have a greater chance of writing a top publication."

The chair is a "real boost for education to young researchers," says UM professor Onno van Schayck, also scientific director of CaRe. Because that is one of the objectives of research school CaRe, comprising university institutes from Amsterdam (VU), Utrecht, Nijmegen and Maastricht (overall coordinator). Its research area consists of primary health care and public health. "Godlee, a GP herself, is a great lecturer," says Van Schayck. "She is unparalleled when it comes to initiating PhD candidates in the art of publication. Not just in *BMJ* but also in similar journals such as *The Lancet* and *JAMA*. Dutch research into primary health care, according to Godlee, is trend-setting in the world but nevertheless does not often end up in top journals. Sometimes

the problem is the accompanying letter, which may not be clear or formulated unattractively. Another problem may be the answers to review comments. These can be awkward or completely miss the point, but you still have to respond wisely."

Godlee, who will not be paid for the chair, will hold her inaugural speech on 19 May. She will give a presentation or a master class twice a year at one of the CaRe institutes. Not just about publishing but also about scientific integrity.

Godlee already gave a master class for CaRe last year. That was when the editor in chief voiced her doubts about the present publication culture. "I could imagine a better system, where all studies are published in open databases, including the setup, all raw data and findings. All researchers, but also businesses, could then analyse or reproduce the results. In such a system, the journals would play a different role. Selecting instead of publishing. Journals would then write about the studies that are most praiseworthy."

Maurice Timmermans

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Links Edu Stalder

“Mien ging altijd mee naar optredens, als ik nu speel doet het te veel pijn”

Naam: Edu Stalder (60, Bandung/Indonesië) * **In het dagelijks**

leven: medewerker postkamer * **Burgerlijke staat:** ongehuwd

* **Woonplaats:** Hoensbroek

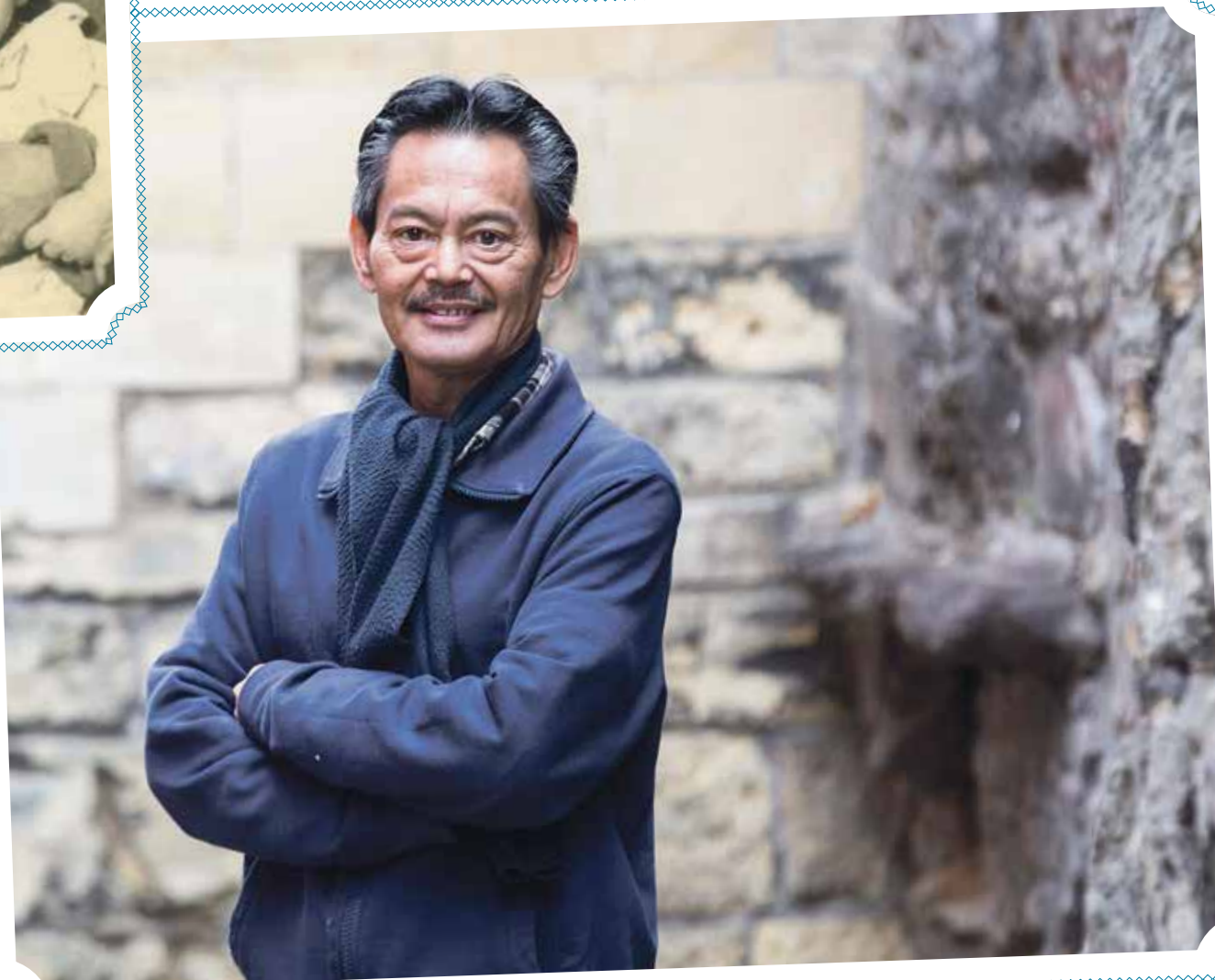

Foto: Loraine Bodewes

Merk auto. Ik heb nu mijn vijfde Volvo, een V40. Erg betrouwbaar. Ik hoor vaak: wat moet zo'n klein mannetje in zo'n grote bak? Nou, ik houd van grote auto's. Eén keer ben ik Volvo ontrouw geweest, en kocht ik een Opel. Die liet me in de steek.

Ik zit iedere avond voor de buis. Ik kijk geen tv. En ik ben geen filmmens. Tijdens mijn tweede date met mijn vrouw Mien wilde zij naar de film. Zij keek, ik sliep. Het kan me niet boeien. Ik luister 's avonds liever naar muziek van bijvoorbeeld The Eagles, James Brown, The Commodores, Tramps. Met een pilsje erbij en een boekje.

Mijn lunch maak ik thuis klaar. Nee, ik ga vaak met een collega in de middagpauze wandelen en lunchen in de stad. Hij haalt me op en vraagt: 'Wat doen we?' Soms zeg ik: 'Visje eten?' Dan zegt hij: 'Bah wat vies.' En dus belanden we toch weer in de frituur. We hebben een klik, hij is heel direct. Daar houd ik van, zo ben ik zelf ook. [Grinnikt] We kunnen lekker schelden op elkaar. Als ons iets niet bevalt dan hoor je dat meteen. Maar als ik iets verkeerd doe, geef ik dat gewoon toe.

Grote liefde? Mien, mijn vrouw die vorig jaar is overleden. We waren zestien jaar samen. De laatste zeven jaar was ze vaak ziek, in 2014 werd er longkanker geconstateerd. Ik heb altijd voor haar gezorgd, duwde haar rolstoel, reed met haar naar het ziekenhuis. Ik deed het graag. Ik denk iedere dag aan haar. Ze was zo opgewekt, zo sterk, zo positief. Mien had heel veel vrienden, ze was heel sociaal, het was ontzettend druk op haar crematie. Dat heeft me goed gedaan. Net als de steun die ik van al mijn collega's heb ontvangen. Mijn baas Rob Smits en HR-adviseur Pierre Schröder hebben me na haar dood weer op weg geholpen. [Hij schiet vol] Sorry, het emotioneert me nog steeds.

Die steun betekent heel veel voor me.

Sieraden? Niets voor mij. [Hij haalt een zilveren ketting met medaillon onder zijn trui vandaan] Mien had alles geregeld voor haar uitvaart: de kist, de kleur van de bloemen - wit, net als de kist - de muziek. Wat moet ik met de as doen, vroeg ik haar. 'Kijk maar', zei ze. 'Maar als je de as verstrooid moet je een beetje houden voor in een zilveren medaillon met mijn naam erop.' Dat heb ik gedaan. De rest van de as staat bij mij in een door haar gemaakte vaas op de schoorsteen.

's Ochtend sta ik op ... zet koffie en verzorg de twee katjes, Lily en Dotje. Ik ben een dierenliefhebber, net als Mien was. Toen we Dropje, onze kat van negen, uiteindelijk lieten inslapen vanwege haar suikerziekte (ik wilde eerst niet, maar Mien vond het zielig dat we insuline moesten spuiten, en dat Dropje hypo's kreeg), vonden we ons huis zo leeg. Op de Katimo.nl vonden we twee kittens. We waren meteen verliefd. Ik kan niet meer zonder die twee, als ik thuis kom zit Dotje al voor het raam en Lily is mijn ver weg.

Vaders- of moederskindje? Als ik vroeger een probleempje had, rende ik meteen naar mijn moeder. Ze is 92 geworden, daar kun je vrede mee hebben. Ik mis haar nog steeds: haar goedheid, bezorgdheid, hulpvaardigheid, haar Indische kookkunsten. Mien was haar lievelingsschoondochter. Ze begrepen elkaar. En Mien die altijd in de zorg heeft gewerkt, had veel geduld, ook toen mijn moeder oud werd en soms een vraag of verhaal een paar keer herhaalde.

Waar ben je trots op? Dat ik zo'n mooi baantje heb, al meer dan 35 jaar. Ik ben sinds 1 maart 1981 in vaste dienst, daarvoor werkte ik via een uitzendbureau bij de postkamer. Ik ben nu de

langstzittende van ons team en heb nooit iets anders gewild, de afwisseling is erg leuk. Vroeger hadden we veel contact met medewerkers en studenten, iedereen kende ons. Nu kan dat niet meer omdat de universiteit zo groot is geworden.

Ik ben een echte Limburger. Ja! Ik ben als baby in 1957 naar Nederland gekomen - mijn ouders sympathiseerden met de Nederlanders - en opgegroeid in Maastricht, samen met mijn tweelingzusje Vivian, drie broers en drie andere zusjes. Ik spreek het Maastrichtse dialect, speelde in harmonieën en in zaate hermeniekes als Tête de Veau en de Kachelpiepers. Thuis was de voertaal Nederlands, mijn ouders spraken onderling alleen Indonesisch over zaken die wij niet mochten horen. Jammer dat ik die taal nooit heb geleerd, al versta ik wel woordjes. Ik ben nooit meer in Indonesië geweest, had daar geen behoefte aan. Maar wie weet komt het er toch nog een keer van.

Blokfluit of piano? Al jong drumde ik, maar toen mijn ouders voor mijn jongste zus een Solina-orgel kochten, wilde ik dat ook leren. Zodra mijn zusje de deur uit was, ging ik oefenen - mijn eerste liedje was Vader Jacob. Ik heb het al doende geleerd. Ik doe alles op gevoel, noten kan ik niet lezen. Ik heb in vier bandjes gespeeld: veel rock and roll en country. Ik heb de muziek even stopgezet vanwege het overlijden van Mien. Zij ging altijd mee naar optredens, als ik nu speel doet het te veel pijn.

Ik heb altijd haast. Nee, ik doe alles op mijn gemak. Ik laat me niet meer opjagen, ik heb veel meegemaakt en ben anders naar het leven gaan kijken. Ik ben positiever geworden en spiritueler. Ik probeer vooral van het leven te genieten.

Binnenstad en Wyck aantrekkelijkst voor fietsendieven

In Maastricht zijn de afgelopen zes jaar ruim 10 duizend fietsen gestolen. Dat zijn er 88 per duizend inwoners (en daarmee relatief gezien méér dan in Amsterdam en Utrecht). In de Limburgse binnenstad slaan dieven het allerliefste toe, blijkt uit cijfers van RTL Nieuws.

De nieuwsredactie zette het aantal geregistreerde fietsendiefstallen van ruim 12 duizend buurten in Nederland op een rij. Ook stationsbuurten, waar

gewoonlijk veel fietsen staan, zijn aantrekkelijk. In Maastricht staat Wyck op plaats twee met 1437 ontvreemde rijwielen in zes jaar tijd. Wellicht dat de komst van een ondergrondse beveiligde stalling, eind 2017, het percentage verlaagt. Nijmegen komt als slechtste uit de bus met 95 rijwielen per duizend inwoners sinds 2010. Samen met de binnenstad van Enschede is het centrum van Nijmegen koploper.

De politie registreerde de afgelopen zes jaar zo'n

640 duizend diefstallen in Nederlandse buurten. RTL Nieuws is voor zijn analyse uitgegaan van fietsendiefstallen waarvan aangifte wordt gedaan. Volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek gebeurt dat in slechts 30 procent van de gevallen. En wie aangifte heeft gedaan, heeft zelden geluk. Vorig jaar werd bij 4 procent van alle geregistreerde fietsendiefstallen een dader gevonden, omgerekend: bij 1 op de 24 diefstallen.

WD

Eten bij de collegevoorzitter

“Wij willen best op uw huis passen”

De dames van MAX op bezoek bij Martin Paul Foto: Joey Roberts

“Helaas is er geen eten op de grond gevallen. Sorry Tommy.” Tommy, de twaalf jaar oude poedel van collegevoorzitter Martin Paul, loopt kwispelend door zijn woonkamer. “We hebben hem zes jaar geleden in huis genomen. Zijn oude baasje had Parkinson en kon niet meer voor hem zorgen.”

Tommy weet niet wat hem overkomt: negen jonge dames op visite. “Hij is een beetje bang”, zegt Paul. “Ik ook”, lacht Sanne van den Berg terwijl ze de hond nauwkeurig in de gaten houdt. “Het gaat wel, maar vroeger had ik dit nóóit gedurfd”

Het is bijna twee maanden geleden dat vier dames van onafhankelijk Mexgenootschap Maastricht MAX met de collegevoorzitter aan tafel zaten in hun studentenhuis in het kader van de *Observant*-serie *Guess who's coming to dinner*. Paul nodigde daarop het hele dispuut uit voor een etentje in zijn huis. Werd er toen nog gesproken over afhaalmenu's van de Chinees om de hoek – Paul

kookt graag, maar het komt er door de week niet van vanwege zijn drukke baan – , nu blijkt hij toch een zelfgemaakte chili con carne te serveren. “Vanochtend om acht uur klaargemaakt”, wijzend naar het gerecht dat pruttelt in een slow cooker. De *crock pot* komt uit de Verenigde Staten, het vaderland van zijn vrouw. Met Kerst vliegt het hele gezin Paul naar schoonmama in Nevada. “We trekken de woestijn in”, lacht hij. “Het is er prachtig, je kunt er heerlijk wandelen.” “Mijnheer, over die kerstvakantie, wij willen best op uw huis passen. Heel graag zelfs.” Paul, lachend: “Nee, een vriend komt hier.” “Jammer. Dat was ook een leuke serie geweest voor *Observant*.”

De kloostertafel is ruim genoeg voor de kommetjes chili en borden met tortilla chips, salade en stokbrood. “Iemand nog wijn? We kunnen altijd nog de wijnkelder in”, zegt Paul. Zijn huis uit omstreeks 1900 heeft ooit dienst gedaan als bonbonfabriek. “Mijn kinderen hebben nog naar

chocolade gezocht, maar tevergeefs.”

Het gesprek gaat over Maastricht – hoe aantrekkelijk de stad is, terwijl menigeen dat van tevoren niet had gedacht, en ook hoe anders ten opzichte van andere grote Nederlandse steden. “Mensen in de Randstad hebben zoveel vooroordelen over het zuiden, leuk voor een weekendje, maar langer niet. Maar als ze er zijn geweest, blijken ze echt verrast door de charme”, klinkt het.

“Viert u ook carnaval?” “Zeker. Als je in de stad woont, moet je met carnaval meedoen of weggaan.” “Of u moet uw kelder in duiken en daar een eigen feestje organiseren.”

Terwijl de dames genieten van de mini-taartjes die Paul serveert als dessert, wordt de vraag gesteld of hij nog hobby's heeft. “Ik ga graag naar de opera.” “Opera? Maar je verstaat toch niets van dat Italiaanse gebrabbel?” Paul, spits: “Van rap versta je toch ook niets?”

Wendy Degens

Wammes Bos

Laatste nieuws op

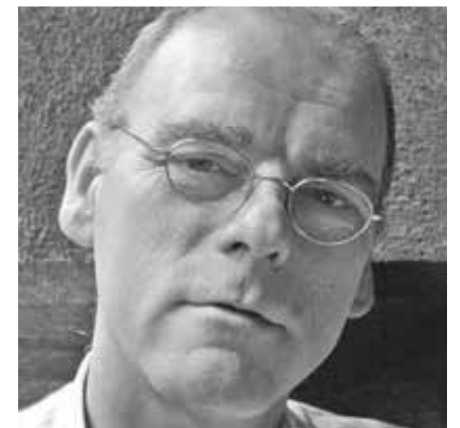
www.observantonline.nl
of word lid van
[facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Als middelbare scholier hoorde ik dat Karel Appel gezegd zou hebben: “Rembrandt? Wie is dat?” En over zijn eigen werk: “Ik rotzooi maar wat an.” Om die provocaties van een man voor wie zijn kunst alles was, heb ik hartelijk moeten lachen. Jaren later deelde ik op weg naar een congres in Barcelona een taxi met een hooggeleerde vakbroeder. De route voerde bij toeval langs Gaudi's Casa Batlló. Toen ik het gebouw zag vroeg ik de chauffeur te stoppen om er even naar te kunnen kijken. Mijn medepassagier vond het maar niks. “Het lijkt de Efteling wel”, hoonde hij. Maar daarna heeft hij kennelijk een reisgidsje ingekeken, want op de terugreis hoorde ik hem in het vliegtuig tegen iemand anders vertellen over de diepe indruk die Gaudi's werk op hem gemaakt had. Een onvergetelijke ervaring was het geweest. Toen hij zich later ook nog eens liet ontvallen

De schaamte voorbij

van poëzie te houden en ik hem had gelooft voor het Sinterklaasfeest van de vakgroep, heb ik de hem een bundeltje versjes van Toon Hermans cadeau gedaan. Hij moest toch ergens beginnen, nietwaar. Maar tegenwoordig begint menigeen er helemaal niet meer aan. Na van werkkring gewisseld te hebben, kreeg ik veel te maken met een groepje bedrijfskundigen. Die hielden evenveel van cultuur als een hond van eten met mes en vork, maar de meesten poogden nog wel de schijn op te houden - ongeveer zoals Gogol in de *Dode Zielen* Tsjitsjikov Frans laat spreken. Later kwam er een bij die verklaarde zelfs niet te willen lezen. Zijn collega's mompelden altijd dat ze er helaas te weinig tijd voor hadden,

maar hij zei alleen in geld, popmuziek en seks geïnteresseerd te zijn. In die volgorde, want had je genoeg geld, dan volgde de rest vanzelf. En onlangs zag ik in de krant dat premier Rutte en Halbe Zijlstra samen naar “een concert van de Toppers” geweest zijn. Een *concert*? Daar werd vroeger toch naar muziek geluisterd? Van een in Armanipak gestoken penningmeester van de geitenfokvereniging kun je zo iets verwachten, maar die Rutte was bijna naar het conservatorium gegaan - en dat gaat dan met een bloemenslinger om de nek naar ... *de Toppers*? Nu moet u niet denken dat de barbaren aan de poort rammelen, want dat is niet zo. Die zijn onder ons en allang aan de macht. Het enige nieuwe is

dat ze nu ook de schaamte voorbij zijn.

Nico Baakman, wetenschappelijk medewerker European Studies

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth busters

Myth: Only a professional can help in the case of psychological problems

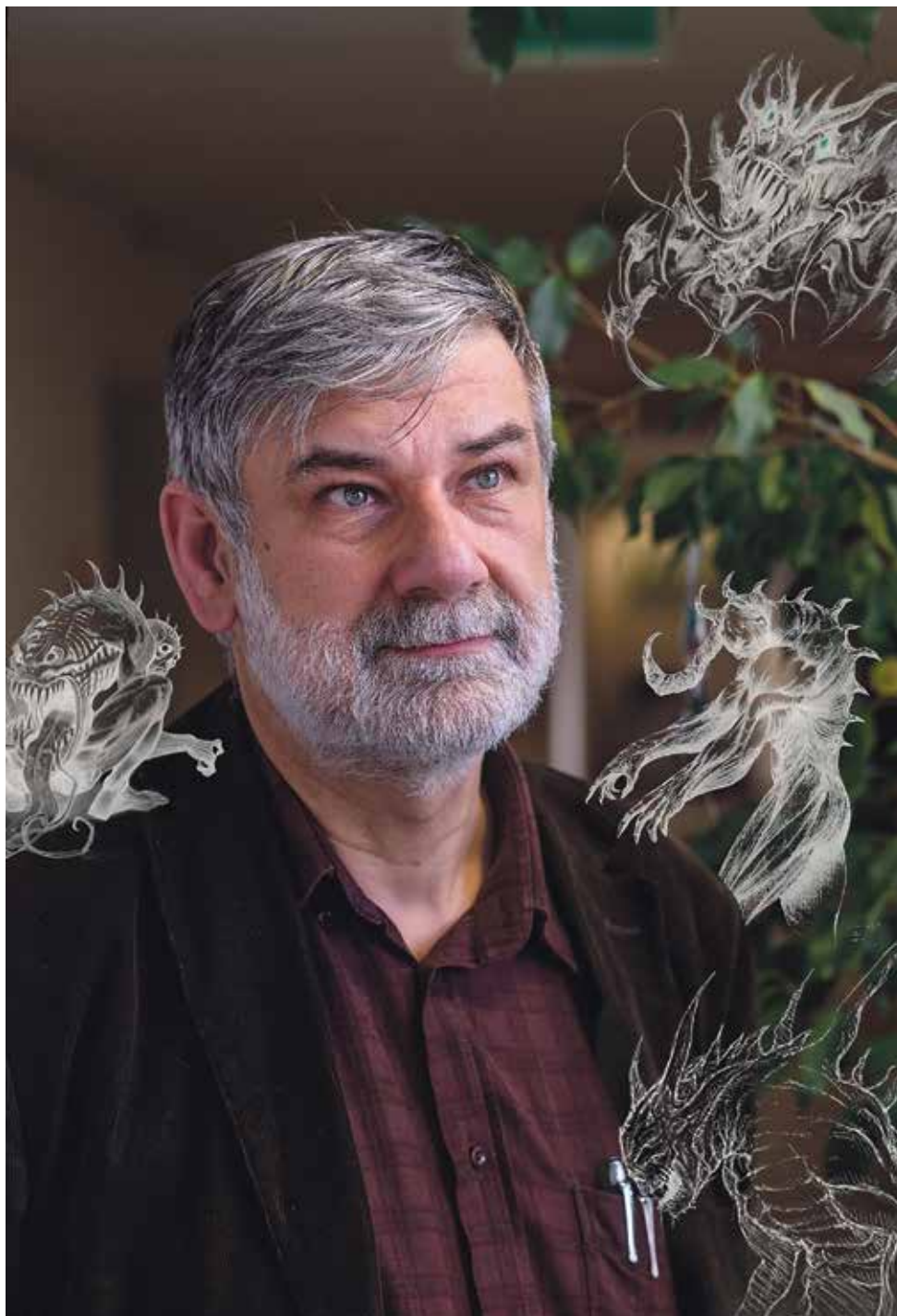

Photo: Joey Roberts Image design: Simone Golob

“The advice is not terribly different from that given by a friend or neighbour”

Let's take a man who suffers from agoraphobia, says Philippe Delespaul, professor in Innovations in Mental Health Care. “He is afraid to go outside, but he himself has most likely tried everything possible. On the days that he felt up to it, he tried to do some shopping. But soon he felt his heart beating in his mouth forcing him to return home soaking from sweat and completely shattered. Once inside he thinks: I can't do this by myself, this problem needs the help of a professional.”

So it's not such a strange thought, Delespaul agrees. “But when you subsequently receive treatment, you soon realise that the solutions offered by the psychologist or psychiatrist, who may act very important about methods and techniques in professional literature, are in fact rather commonplace. His expertise is in the public domain, by which I mean that the advice is not terribly different from that given by a friend or neighbour.”

A neighbour? This is a sensitive subject since Health minister Schippers remarked in 2011 that not every problem in life needs to be treated in a doctor's practice and that a chat with a neighbour can also help. Practically all psychologists,

psychiatrists and therapists were up in arms at the time, but Delespaul feels that Schippers wasn't entirely wrong.

“I sometimes compare it to people who go to a dietician because they are overweight. What are they told there? That they should eat less and exercise more. It is not that complicated. And the same applies to the psychiatrist who visits a patient suffering from agoraphobia. You need to go outside, is what he will say. A friend or a neighbour could say exactly the same.”

The fact remains that a professional has added value. “The neighbour will soon tire when the patient, because of fear, doesn't open the door on a number of occasions. The therapist under-

stands that. Besides, he can read the signs of the disorder. Many patients don't even know what they are afraid of. The therapist can get to the bottom of the fear. One person might be afraid of having a heart attack on the street, the other may have been assaulted, or is afraid of being looked at or laughed at, others may be afraid of being spoken to and not being able to give an answer. Such insights may help to control the fear.” Delespaul nevertheless argues for first-aid courses to be organised in neighbourhoods in order to bridge the gap between the care provided by professionals and care given by friends, family or neighbours. “One in four Dutch people suffer from a psychological issue. Everyone knows at least one person with such problems; you would expect them to know how to act. But a lot of people have trouble doing so. You won't learn miraculous tricks from the course, but the first thing is not to turn your back on people.”

Maurice Timmermans

A series in which academics shoot down popular myths on complex topics

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Anglo- plaining jerk

Unless you've been living under a rock, you'll have heard the term *mansplaining* being thrown around; a portmanteau of the words *man* and *explaining*.

It was inspired by a landmark essay by the American writer Rebecca Solnit, *Men Explain Things to Me*. In it, she recalls the time a Very Important Man informed her about a book she must read, a book he'd heard about from the *New York Times* – not actually read himself, mind you – and that every self-respecting intellectual was talking about.

It was, as it happened, Solnit's book. But this information failed to register, so busy was the Very Important Man going on and on ‘with that smug look I know so well in a man holding forth, eyes fixed on the fuzzy far horizon of his own authority’.

Like all good words, *mansplaining* is infinitely malleable. One variation I particularly like is *Angloplaining*, a term that popped to mind at a linguistics conference when a male presenter mentioned how he used to correct the English of a colleague from Kenya. He thought he was being helpful, he recalled – suitably shamefaced – and even imagined she appreciated it. Until she explained, eventually, that English was her first language.

Interestingly, non-native speakers of English can be Angloplainers too. In the anecdote above, the presenter was Danish. Linguists refer to this as the non-native ‘hierarchy’. You see this hierarchy at work at UM, for example, when Indian students are required to take an IELTS test despite having been educated in English from primary school up.

Of course, native speakers are undoubtedly the biggest culprits. I may be one of them, but having learnt different languages myself, I like to think I've developed some awareness of the basic skills that oil the wheels of international communication. For starters, that it's not overly helpful to doggedly persist with the English you grew up with in the Scottish Highlands or in the outback of Australia.

And so I cringed when, at a dinner party in Cambridge, I overheard a fellow native speaker say to a foreign PhD student, in a tone that was nothing short of scandalised, ‘What do you mean, you haven't read *The Great Gatsby*?’ I needn't have worried. The student turned out to be Dutch, and he replied, entirely straight-faced, ‘So I take it you've read *De ontdekking van de hemel*?’

Alison Edwards

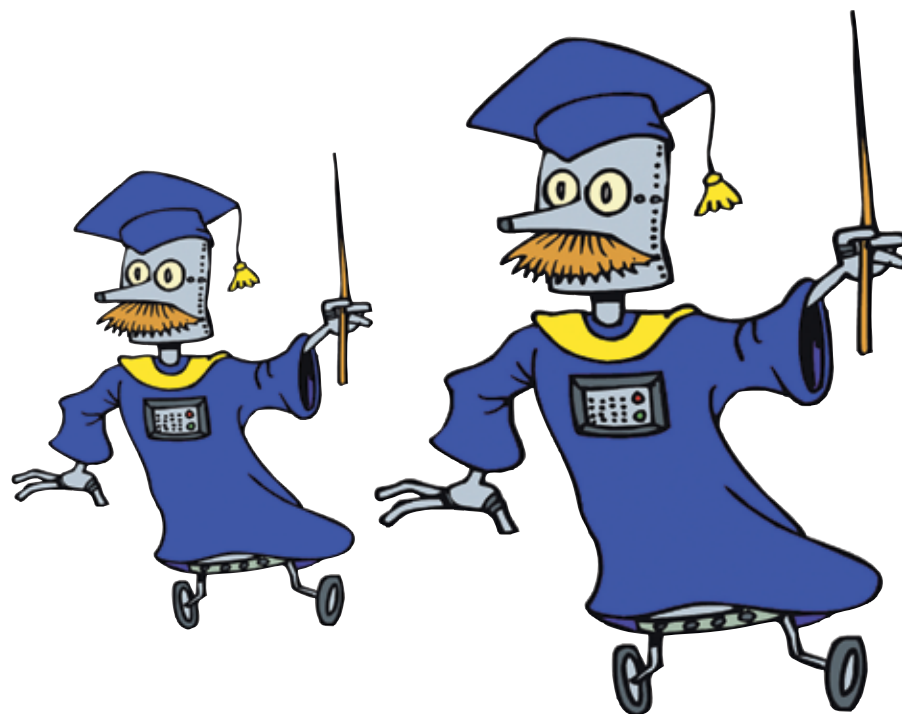
What do students think about replacing lecturers with robots? “People are needed as mentors”

You enter the classroom and there is no lecturer in sight. Instead, a robot whizzes around and teaches at the whiteboard. The lectures turn into mass events with thousands of students listening in via a video link-up or some other technological device. Maastricht's famous PBL sessions diminish slowly and online courses become part of everyday life. This scenario could be Maastricht's future in 50 years or even less.

A recent debate on a German talk show – “Brave new job market: Humans replaced by technology?” – touched upon the issue of a robot teacher currently being developed in Switzerland. The labour market having to adapt to the forces of technology is nothing new. But what happened to the assumption that jobs requiring social interaction and creativity are the least likely to be taken over by robots?

Gwen van Uldehoven and Marta Dávila Mateu, two students from the Department of Data Science and Knowledge Engineering in Maastricht, reject this view. Van Uldehoven stresses the increasing role of technology in our daily life. She is even programming a robot to play football. “Soon humans will simply no longer be necessary”, she says without hesitation.

First-year student Mateu points out it could be useful to have robots teach maths and sciences, instead of humans with all their flaws. “Actually, we already have tutorials without professors and with only a screen which tells us what to do.” Given this, Maastricht is probably not too far away from the scenario described above. But Mateu acknowledges that subjects such as philosophy or art, or classes with pupils under the age of 12, require a teacher and role model.

“It will take a very long time to get robots to that stage.” At present, robots cannot provide the type of social and emotional intelligence needed to command an unruly classroom.

Karine Khachatryan, a law student, believes it is not unrealistic that lecturers will be replaced by robots one day. Still, she doubts that all teachers will become superfluous. “Maybe robots will be responsible for essential knowledge transfer, but for the rest – the whole human interaction and learning process – people are needed as mentors and facilitators. This would probably even increase efficiency since teachers could pay

more attention to the worries and needs of the students.”

Yul Énnaézumé, a Japanese Erasmus student at the Faculty of Arts and Social Sciences, suggests that machines will soon be able to outperform humans at almost any task. “And Japan is already further ahead than Europe.” One important advantage of computerisation, as she points out, is that society might be able to educate more students than ever – and for a cheaper price.

Laura Plum

Privacy and cybersecurity research centre

The Maastricht European Centre on Privacy and Cybersecurity (ECPC) is a new research institute at the Faculty of Law.

Its establishment is geared towards the introduction in May 2018 of a single privacy law across the entire European Union. The European General Data Protection Regulation will not only bring with it stronger rules that stipulate how data privacy and security are to be dealt with, but also necessitate the appointment of a data protection officer (DPO) in every organisation that tracks, processes or monitors data. “This will mean at least 28,000 DPOs in Europe”, says law faculty dean Hildegard Schneider.

The enormous amounts of personal data racing around cyberspace every day bring opportunities, but also vulnerability. Cyberspace attracts criminals too, says Schneider. Data security, the right to privacy, IT: all these themes will be addressed in research at the new centre, as well as in training courses provided for future professionals such as DPOs. A master's degree is also being developed, to be launched in 2018. The first conference, revolving around digital ethics, will be held in March at the campus in Brussels.

Maastricht University recently appointed its fourth university professor, this time in the area of data science: the Canadian Michel Dumontier (1975), associate professor at Stanford University. He will head a new Maastricht institute for data science.

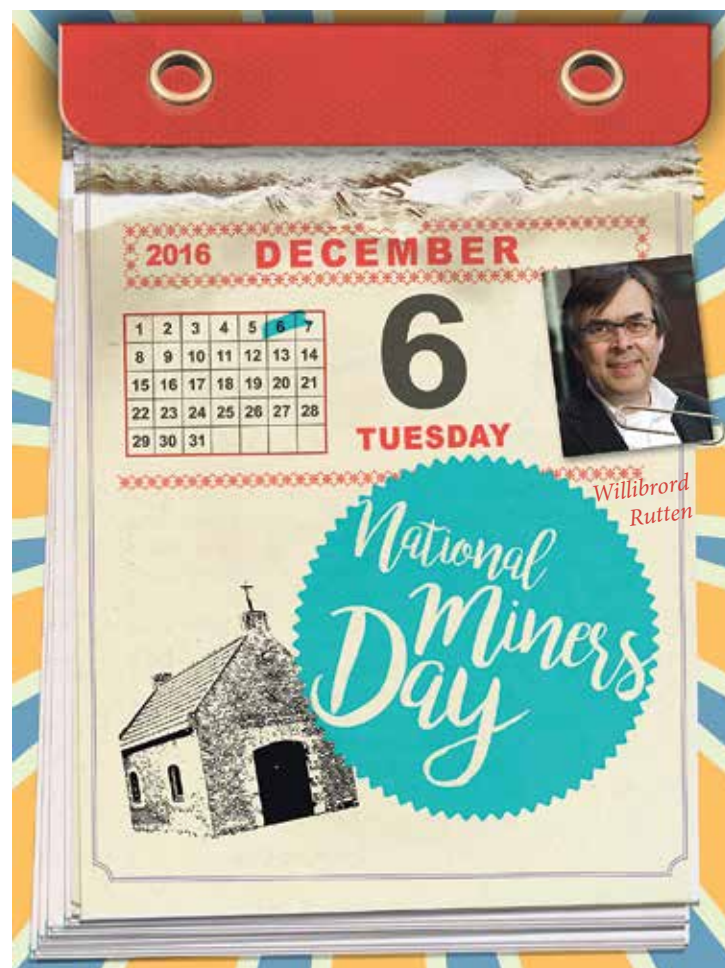
WD

Back to the mines

Spending days on end underground, coal dust in your clothes, in your skin, your eyes and your lungs. Sounds unappealing, but former mineworkers were enthusiastic when Donald Trump said during his campaign that he would reopen the coal mines. The **6th December** is **National Miners Day** in the United States. We don't have that in the Netherlands, despite the fact that Limburg also has a significant mining history. “We do celebrate Barbara's day. Back in the days when coals were being mined, Barbara's day was a day off for mineworkers. She is their patron saint,” says Willibrord Rutten, historian at the Social Historic Centre for Limburg, (SHCL), affiliated with the UM. The mining history is one of SHCL's main research themes.

On Barbara's day (4 December), former *koempels* (the local name for colliers) come together, often in their mining attire, to remember the victims. “There is a chapel in Landgraaf, a former mortuary, where the bodies of the victims were laid out who had no family in the area. There is a wall beside the chapel in which the names of the victims have been engraved.” These 1,450 mineworkers who died do not include the uncountable victims who died as a result of problems with their airways caused by working under treacherous conditions.

Rutten doesn't expect to find many supporters for Trump's proposal here. “There are of course former mineworkers who miss the comradeship, but most know that it was dangerous work and that nobody would want to work under such conditions anymore.” Still,

the sentiment remains, just like in the US, and rears its head now and again. “Barbara's day was not celebrated for a while after the mines were closed, but in the nineteen-nineties the

illustration: Simone Golob
initiative was taken for a revival?”

Mignon Schichel

Illustration: Simone Golob
Nederlandse versie op www.observantonline.nl

City centre and Wyck most popular amongst bicycle thieves

Over the past six years, more than ten thousand bicycles have been stolen in Maastricht. That is 88 for every thousand inhabitants (in relative terms, this is more than in Amsterdam or Utrecht). The favourite spot for thieves is the city centre of the Limburg capital, as appeared from figures shown by *RTL Nieuws*. The news editors made a list of the number of registered bicycle thefts in twelve thousand areas in the Netherlands.

Areas surrounding railway stations, usually places where many bicycles are parked, are attractive too. In Maastricht, Wyck takes second place with 1,437 stolen bicycles over a period of six years. Perhaps the completion of the underground bicycle parking facility at the end of 2017, will drastically reduce the percentage. By then, it will provide a safe place for three thousand bicycles, free of charge for the first 24 hours.

If we look at a university city like Nijmegen, we see that it is worst off with 95 stolen bicycles per one thousand inhabitants since 2010. The centre of Nijmegen tops the list, together with the city centre of Enschede.

The police registered about 640 thousand thefts over the past six years in Dutch neighbourhoods. *RTL Nieuws* based their analysis on the number of bicycle thefts that were reported. According to Statistics Netherlands, this is a mere 30 per cent of all cases. And those who did file a report, were seldom fortunate. Last year, offenders were found in only 4 per cent of all registered bicycle theft cases, or 1 in 24 thefts.

Wendy Degens

Guess who's coming to dinner

“How did you go about it, tomato-wise?”

Jos Kleinjans

62

professor of toxicogenomics, two adult daughters and one son, lives with his partner in Maastricht

*

Ilse Bekkers

23

fifth-year medical student, member of Missdaad ('Bekkers I')

*

Anja Bekkers

19

first-year medical student, sister of Ilse, member of Missdaad ('Bekkers II')

*

Celine Notermans

20

third-year medical student, member of Missdaad

*

Katrien van Rangelrooij

22

third-year student of Arts and Culture, minor-ing in Psychology, ab actis of Missdaad

Before the professor arrives, a discussion arises about the name of the sorority, *Missdaad*. Does it mean anything? Apparently not. At some point in the past there was a vote between several names and this was the winner, according to Celine Notermans, who once asked a former member during an anniversary celebration. “But a name like that does bring certain possibilities with it. A handcuff evening, for example; being cuffed to someone the whole evening.”

Jos Kleinjans arrives at the same time as Katrien van Rangelrooij. This is convenient, because the doorbell to the old building on the Wijcker Smedenstraat has its quirks. “I think it depends on who's ringing it”, muses Ilse Bekkers, who lives there. It's not a sorority house; the rest are just visiting. The table has been nicely set, and Kleinjans places two bottles of wine on it. “Oh, how sweet, but we have our own wine”, cries Notermans. “Well then, I'll just take them home with me again”, Kleinjans replies cheerfully. The tone is set for a jolly evening; that much is clear already.

The professor is surprised by the size of the group: just four students. “I thought a sorority would be bigger.” The full group actually numbers around twenty, but as Van Rangelrooij points out, “we don't all fit, then it turns into a chicken coop.” Next he wants to know how the initiations work, and “whether you can also fail the hazing – otherwise there's no point.” That he knows nothing about sororities or student associations is not unusual for his generation. “In my time it was as good as forbidden to join a student association. They were all fascists.” The students look at him in astonishment. He goes on, trying to coax the youngest, Anja Bekkers (‘Bekkers II’), to spill the beans about her recent initiation, but she holds firm: “I can't talk about that.” When she explains that she also looked at other sororities before settling on this one, Kleinjans shakes his head. “How stressful.” As for having to see the group every week: “Gosh, there's really no escape.”

Does it at least provide a “network for life”? “Maybe, that's what they say”, Notermans says. “It is useful. There are older members who are already doing their medical internships, and one told me recently ‘if you want to organise something in Utrecht, just let me know.’” Kleinjans pounces on this with a broad grin: “Exactly! So it's

all just a corrupt stitch-up really.”

The mood is chipper. As the broccoli and courgette soup is served, Bekkers I asks the professor if he knows what the verb *zooien* means. He doesn't, and so she explains that it refers to an activity whereby “the men tear at one another's jackets and all the women run away”. Kleinjans sees parallels with his own plane of existence: “That happens with professors too. At conferences.”

Now it is his turn to be interrogated. Van Rangelrooij wants to know what toxicogenomics actually involves. “Explaining how damaging this soup is, for example, or this glass of wine”, the professor says. As an arts and culture student among the medical students, Van Rangelrooij has a tough time of it; the others already know things like what a genome is. It's something to do with DNA, he explains, and the molecular process that determines how a cell functions. The three medical students pepper the professor with questions and Kleinjans, checking to make sure the reporter is writing everything down – he most certainly isn't – responds enthusiastically, occasionally even in terms ordinary people might understand. The discussion ranges over the epigenome and hereditary qualities, “like those children born during the Hunger Winter – they're predisposed to eat a lot later in life.” Bekkers I qualifies this: “Or to store a lot of fat, anyway. So you shouldn't lose weight during pregnancy, that way your children won't inherit that same predisposition.” You shouldn't lose weight at all, Kleinjans adds. “You have all these toxins nicely stored in your fat, then they end up in your blood. We've studied that.”

How did he end up in the field? Starting out in pharmacology, he developed a healthy mistrust of the pharmaceutical industry, which had, he says, a great deal of influence. So he switched to nutrition and toxicology – “a good starting point for a cynical person like me” – and the next move was easy: “UM decided to invest in genome technology. The lab was right above our heads; all I had to do was go upstairs.” His point: that's how simple things can be in an academic career.

Time for the main course: lasagne “as it should be”, a recipe of Van Rangelrooij's, dutifully followed by Notermans and Bekkers I. “Genuinely Italian, nothing out of a jar.” But tonight's dinner guest is a critical one. “I'm famous for my lasagne”, Kleinjans swears. What's so genuinely Italian about this? Van Rangelrooij explains that it is made with ricotta, not béchamel sauce, and with mozzarella and Parmesan – no Gouda cheese here. At this Kleinjans admits he always just throws the mozzarella in the béchamel sauce. Oh my, says Van Rangelrooij, “that makes it very heavy.” “But tasty”, Kleinjans responds. Next he wants to know how they approached their task “tomato-wise”. Peeled tomatoes were off the cards, they say, because you need a blender for that and they don't have one. Diced tomatoes it was. “It worked, I'm proud of you”, Kleinjans says. The students beam.

The guests are gathered in Bekkers I's room, where a large crocheted blanket is hanging over a chair. It's almost finished. “I made it during the science internship”, she says. Kleinjans laughs. “Oh yes, plenty of time for that of course.” Dessert is announced. “Greek yoghurt with cinna-

mon, Bastogne cookies and raspberries”, says Bekkers I proudly. The conversation turns to cooking together, eating together, constantly what's-apping one another and getting together as often as possible. Van Rangelrooij studies at FASoS on the Grote Gracht – Kleinjans: “FASoS? What is that?” – but is happy she is now following a minor in psychology. “Randwyck is super fun, you at least run into people there. At FASoS there's nothing going on.” The issue of the lack of women in medical science is raised. Notermans was once told that a woman who “wants a personal life and children is better off not becoming a surgeon.” The group finds that entirely inappropriate. “But you do have more women GPs”, Kleinjans says. True, Notermans replies, “both my parents are GPs”. Kleinjans, chuckling: “And are they both women?” The professor asks about Maastricht as a student city and receives a flood of enthusiastic stories. The ladies then tell him about their excursion to Berlin, the next day. At this, Kleinjans recommends a restaurant where he was once served by a woman dressed in *dirndl* with an enormous dragon tattoo on her equally enormous bosom. “And this creature got bigger and bigger as the evening went on”, he recalls.

Wammes Bos

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

FOOD

★★★★★

“Dessert was less good, a bit mushy; the lasagne was great. Five stars is only for God though”

HOSPITALITY

★★★★★

“Heartwarming”

CLEANLINESS

★★★★★

“Can't see anything I wouldn't say is good!” Then, after glancing at a cluttered corner: “Okay, take half a point off: 4.5”

Scores (up to 5 stars) given by prof. Kleinjans

Professor Jos Kleinjans shares a meal with independent sorority Missdaad from left to right Katrien van Rangelrooij, Celine Notermans, Ilse Bekkers, Jos Kleinjans, Anja Bekkers Photo: Loraine Bodewes

Ambassador
Lecture Series

“Islam did not kill my son, Daesh did”

The SBE lecture hall is full on the evening of Wednesday 23 November. Security is tight, and the mood is sombre. Three speakers have been invited for a discussion that is “perhaps even more important to have now – now that the issue is out of the headlines again”, in the words of one of the organisers, Luca Bucken. The theme of the evening: ‘An honest conversation about Islam, terrorism, and extremism.’

Nicola Benyahia Photo: Philip Driessen

The first speaker is a British imam with death threats to his name. Ajmal Masroor sees the essence of Islam as honesty and compassion. “There is, however, a new narrative that is proliferating. Islam has become synonymous with terrorism. But where does this come from? The Quran says, ‘if you kill a man it is as if you kill all of humanity’. You cannot be a Muslim and a murderer at the same time; that’s an oxymoron. Terrorists have no religion. Extremists have no religion. So we need to stop using the phrase ‘Islamic terrorist’ because this way you’re honouring them. Stop glorifying these nutters!” “We live in a time of extremes”, Masroor goes on, and while he has no solutions to save the world, he makes a few suggestions. Blaming Islam is not it, he says with a chuckle. “We need to rewrite our history to rid it of its colonial roots and acknowledge Muslim contributions, and we need to have an honest conversation internally and externally.” The floor is passed to Nicola Benyahia, founder of the counselling organisation Families for Life, whose son Rasheed joined ISIS in 2015. She describes Rasheed as an animated boy with a “cheeky sense of humour.” She attributes his radicalisation to “somebody from the outside seeing his vulnerability and taking advantage of

it” during a time in which her son was withdrawing into himself.

“From the moment he left I felt completely powerless.” She didn’t know where to look for support until she was put in touch with Mothers for Life, a network of mothers whose families have been affected by radicalisation. “They prepared me for the moment he would contact me.” When that moment came, she had to suppress her maternal instinct to “beg him to come home” so as not to scare him into severing contact. And while she constantly asked herself “what the hell made him quit the security of his home and the little boy within him?” she slowly came to the realisation that that “little boy” never disappeared. “For example, Rasheed knew I hated motorcycles. One time he messaged me asking whether he could use his leader’s bike. He still needed me as his mum.” Between sporadic periods of radio silence, Rasheed would phone his mother, and send her pictures – among them a goofy selfie that she shares with the audience. When the family received notice of Rasheed’s passing, Benyahia had to deal with a complete lack of support. “We were perceived as an extremist family, not as a grieving family. That is why we created Families for Life. We need to

empower other families in similar situations, and we need to give our children hope.”

By the time Karolina Dam’s turn to speak comes, the hall is completely silent, interspersed only with the occasional sob. Dam reflects on Benyahia’s experiences. Her own son was diagnosed with ADD and Asperger Syndrome, making him particularly vulnerable. She describes him shortly before he left for Syria as “the best version of Lukas I had ever seen”. Nonetheless, there are differences in the mothers’ situations. Though they were in touch, Lukas never told Dam what he was doing. She found a Facebook page on which he was declared a martyr, and contacted the admins. “All the information I got was from Syrian fighters”, she says. Her conclusions about the fighters echo Benyahia’s experience. “They might be Syrian fighters, but they’re just boys. They need somebody to tell them to put on their woollies when it’s cold.”

A verse from the Quran appears on a slide. “Jihad does not mean holy war. It means to strive; to create a better you, a better everything.” Using the Arabic acronym for ISIS, Dam continues: “Islam did not kill my son. Daesh did.” A student addresses Benyahia and Dam: where do they find it within themselves to still view

Islam so positively given what they’ve been through? “I can detach myself from the narrative because I know what Islam is really about”, says Benyahia. Dam is blunter. “I get sick of that question. It makes me sad that Muslims have to justify themselves all the time. I might not be Muslim, but my son was, and for a mother who’s seen her son suffer, seeing him at peace is absolutely fantastic. It’s Islam that gave him that.”

The conversation turns to the role of women. Masroor mentions that four in five converts to Islam are female, and a student references her own experiences to ask why it is that in Muslim countries misogyny is still quite prevalent. “The reality is heart-breaking. Muslims today are not a good representation of Islam. As to the converts, I’d say these women met Islam and not Muslims.” And how do we reconcile the narrative Masroor stands for with that dominating the media? “Like this. What we’ve done here is amazing. It’s continuous dialogue. Second? We need stronger and more powerful relationships with one another. And lastly, we need to be influential ourselves. The problem of the world is not that bad people do bad things; it’s that good people aren’t doing enough.”

Over blauwe borsten, afgestoten protheses en piraten-bh's

Vrouwen met borstkanker worden in het publieke debat eenzijdig afgeschilderd als helden, overwinnaars, overlevers. Al het geworstel met hun behandeling, hun identiteit en hun liefdesrelaties blijft te vaak onder de radar. Dat moet veranderen, vindt filosoof Marjolein de Boer.

Wereldwijd geldt oktober als 'borstkankermaand'. Dit keer was het thema: overleven met kanker.

Op het voorblad van de speciale glossy, uitgegeven door fondsenwerver Pink Ribbon, kijken twee vrouwen zelfbewust, strijdbaar, eentje ronduit agressief, in de lens.

Typisch Pink Ribbon, zegt filosoof Marjolein de Boer, die volgende week aan de UM promoveert. "De strijdbaarheid stamt uit de jaren zeventig en tachtig, toen kanker niet eens als zodanig werd genoemd maar aangeduid werd met 'K'. Het was de tijd waarin Nixon de ziekte uit de taboosfeer haalde en de *War on Cancer* afkondigde. Deze vechtersmentaliteit wordt ook gehuldigd door Pink Ribbon. De organisatie ruimt nog steeds een hoofdrol in voor heldinnen, voor energieke, gelukkige overlevers. Dat lijkt minder te worden, maar toch, het militarisme overheerst."

De Boer, die interviews hield met bijna dertig vrouwen en weblogs analyseerde, kwam ook in haar eigen onderzoek vrouwen tegen die hun overleving vierten als een triomftocht. "Sommigen zien zichzelf als een betere versie van zichzelf, krachtiger dan ooit omdat ze een dodelijke vijand hebben verslagen. Hun littekens herinneren nog aan het zware gevecht. Voor hen is overleven een kwestie van keihard knokken. Eén vrouw beschreef in een blog hoe ze een aantal vriendinnen had gered door samen tumoren op te sporen. Deze verhalen suggereren dat je hebt gefaald als je niet geneest. In dat geval heb je niet hard genoeg gevochten of ben je niet positief genoeg geweest. Het is een kwestie van eigen verantwoordelijkheid geworden."

Huidtransplantatie

Het raakt tevens aan het huidige ideaal

van een ongeschonden terugkeer in de maatschappij. Wie ziek is geweest, wordt geacht zich voor te doen alsof er niets is gebeurd. "Je mag er niet beschadigd uitzien. Veelzeggend is dat sommige patiënten automatisch worden doorverwezen naar de plastisch chirurg, vanuit de gedachte dat een reconstructie het zelfbeeld van vrouwen ten goede komt."

En ja, soms klopt dat. "Een reconstructie is meer dan alleen het wegpoetsen van littekens. Het voorkomt dat mensen meteen zien dat je ziek bent geweest. *Flat chested* door het leven gaan kan heftig zijn. Bovendien is een reconstructie praktisch. Je kleren vallen als vanouds, je bh's passen nog. Een externe prothese, als alternatief, vinden sommige vrouwen onhandig. Je moet ze steeds schoonmaken en bij warm weer gaan ze zweten en kunnen zelfs een slurpend geluid maken."

Andere vrouwen vinden een reconstructie niet nodig, weet De Boer. "Hun eigen borsten krijgen ze toch niet meer terug, redeneren ze. En dat klopt natuurlijk, de term reconstructie is in feite misleidend. Het is bovendien een intensief en belastend traject. Bij sommige vrouwen moet de huid en de borstspier worden opgerekt. Bij één vrouw was de huid zo dun geworden dat de siliconenprotheses doorschenen. De protheses waren blauw, dus de vrouw zag zichzelf ineens met blauwachtige borsten in de spiegel. Terwijl ze hiervoor juist had gekozen omdat ze het gedoe met de externe protheses zat was. Nu moest ze dagelijks met de *concealer* in de weer [makeup om vlekjes of andere oneffenheden te maskeren]. In Maastricht kunnen ze weefsel van de buikwand of rug weghalen, een mooie techniek, al geeft die wel weer extra littekens."

Pruik

Een borstreconstructie kan ook mislukken. Bij één vrouw stootte het lichaam het weefsel af, zegt De Boer en waarschuwt op voorhand voor een heftig verhaal. "De vrouw vertelde hoe

ze onder de douche dood vlees in het putje zag verdwijnen. Sindsdien krijgt ze de lijkenlucht niet meer uit haar neus en weet ze, zo vertelde ze, hoe ze ruikt als ze dood is."

Een extreem verhaal, maar de tegenslagen, de teleurstellingen en de wanhoop blijven in het openbaar te veel onder de radar. "Kaalheid is ook zo'n issue. Je haar verliezen is voor vrouwen veel ingrijpender dan voor mannen. Een kale vrouw wekt meteen de associatie van ziekte. Maar ook van gekte, van waanzin. Toen Britney Spears haar haar afscheerde, werd ze voor gek verklaard. Ze moest wel depressief zijn, niet goed bij haar hoofd. Borstkankerpatiënten kiezen daarom soms voor een pruik." Vrouwen bedenken soms ook hun eigen oplossingen, zoals de piratenbh. "Dus een bh met één in plaats van twee cups. Die is naar het voorbeeld van het ooglapje ontworpen door een voormalig leraar handarbeid. Inmiddels is deze bh verkrijgbaar in de winkel."

Conflicten

En wat betekent borstkanker voor een liefdesrelatie? Vrouwen hechten dikwijls belang aan de mening van hun partner. Wat vindt hij van hun nieuwe lichaam? Hoe voelt de prothese? "Je moet elkaar opnieuw leren kennen. Eén stel ging steeds naakt voor de spiegel staan om te wennen aan het nieuwe lichaam van de vrouw. Een andere man sprak over 'ons lichaam' en 'wij zijn nu tijdens wandelingen sneller moe'."

De partner speelt in de verzorging eveneens een belangrijke rol. "Wat ik vaak zag gebeuren is wat ik noem: choreografische zorg. Niet dat de man bijvoorbeeld de wonden verzorgt en de vrouw toekijkt, maar zorg waarbij beiden betrokken zijn. Vrouwen zijn dan niet louter zorgobject maar nemen de regie. Deze afstemming verloopt overigens niet altijd harmonieus maar gaat gepaard met spanningen, onderhandelingen, conflicten."

In de spreekkamer leggen artsen uit-

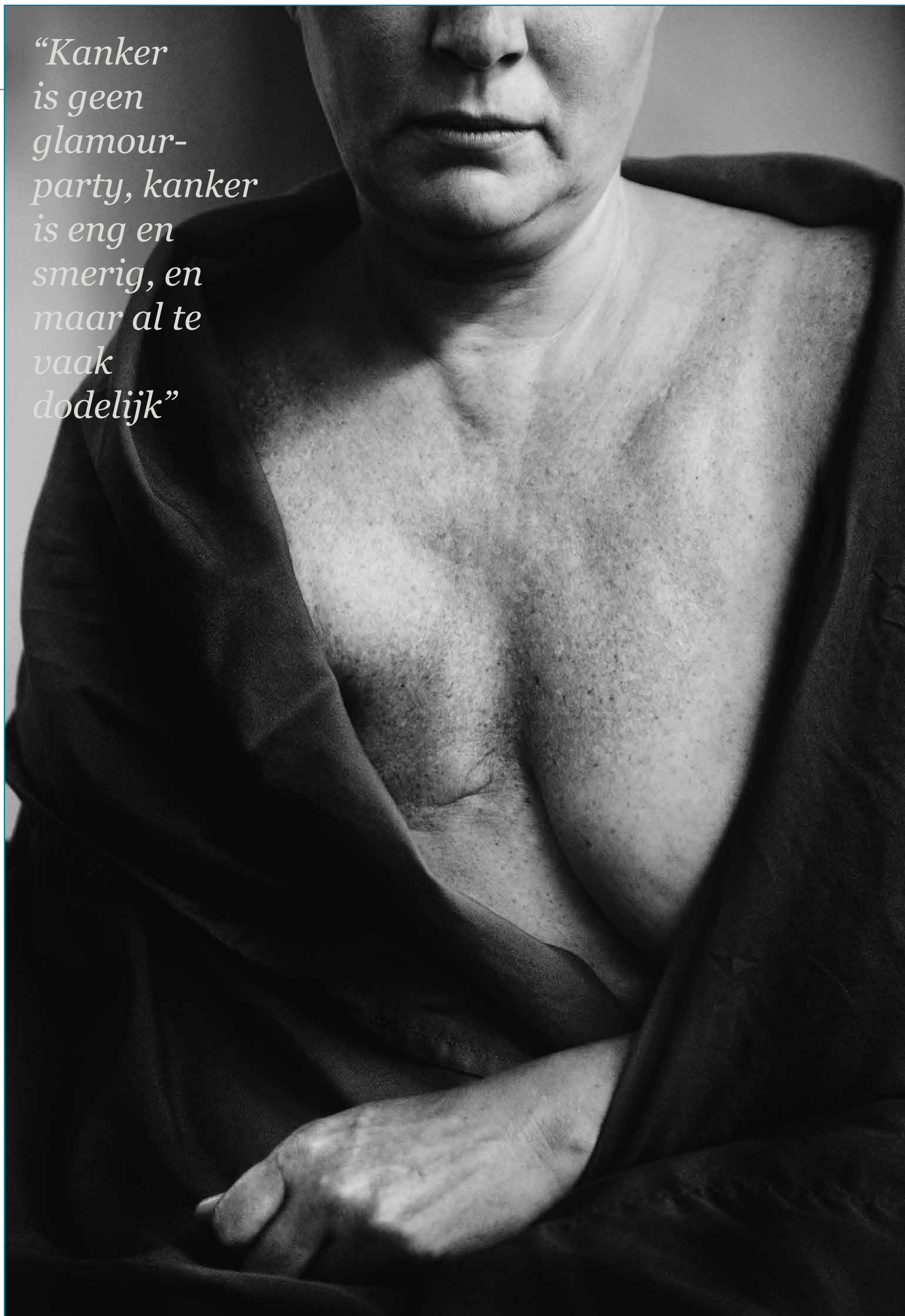
gebreed uit wat de behandeling betekent voor het uiterlijk, ze bespreken hoe littekens en reconstructies eruit kunnen zien, maar laten onderbelicht hoe bijvoorbeeld een reconstructie voelt. "Waar overigens grenzen aan zitten, omdat je als arts moeilijk kunt uitleggen hoe de patiënt een en ander zal beleven. Wel zou ik adviseren om in zo'n gesprek open vragen te stellen. Wat verwacht de patiënt er zelf van? Zo help je vrouwen om een eigen verhaal te formuleren."

Prime time

Als filosoof veronderstelt De Boer net als in de hermeneutiek dat mensen betekenis geven aan hun leven en zichzelf door verhalen te vertellen. En als één soort verhaal de boventoon voert in het publieke domein, zullen mensen met andere ervaringen zich daarin niet herkennen. Dat is onwenselijk, zegt De Boer. "Daarom moeten de schaduwkanten van borstkanker en de behandeling - de pijn, de littekens, de verminkingen - meer aandacht krijgen. Dat kan door interviews te geven, door blogs te schrijven, door de medische voorlichting aan te passen. Ik zie al iets van een kentering, ook bij Pink Ribbon, waar de dood en verminkingen vaker ter sprake komen." In een van haar stellingen citeert ze publiciste Karin Spaink: "De *pink ribbons* vertroebelen de werkelijkheid. Kanker is geen glamourparty, kanker is geen glossy magazine. Kanker is eng en smerig, en maar al te vaak dodelijk."

De Boer raakte onlangs onder de indruk van de Amerikaanse drama-serie *The Big C*, waarin een leraar met melanoom de hoofdrol vertolkt. Aanvankelijk houdt ze de diagnose verborgen voor haar familie en vrienden, maar geleidelijk vindt ze nieuwe wegen om zichzelf te uiten. "De vrouw worstelt met de ziekte en de dood en werpt allerlei vragen op die we het liefst verborgen houden. Fantastische serie, op *prime time* in de VS."

*“Kanker
is geen
glamour-
party, kanker
is eng en
smerig, en
maar al te
vaak
dodelijk”*

EU for you! What has the EU ever done for you?

Photo: ThinkStock

Twenty five years have passed since the signing of the Maastricht Treaty. What lies ahead for the European Union? Should it break up or become a federal superstate? Neither, says second-year European Studies student **Kerstin Spath**. It should stay just the way it is.

When we hear about Brussels in the news it is mostly about technical, rather abstract matters, such as market regulations, consumer protection and environmental standards. Important as they are, these things are difficult to grasp. Moreover, they don't help the EU's image as a behemoth of incomprehensible bureaucracy. So let's make things concrete: what has the EU ever done for you?

I can only speak for myself. I am 21 years old (or young) and was born after the signing of the Maastricht Treaty. Hence, I was born into an environment already much influenced by the Union and its regulations.

A German native, I am currently studying here in Maastricht. Next summer I will go abroad for my Erasmus semester – a programme funded by the

European Commission. I can call my friend, who is studying in Italy, without fear of enormous roaming charges and high phone bills. My grandparents live so close to the French border that we can ride our bikes to the nearby *boulangerie* to buy croissants, and this without needing to carry our passports or a handful of *francs*. But there's more to all this than mere convenience.

The European environment I grew up in has shaped me as a person. I would even go so far as to claim that being a European citizen has influenced the way I think about many things. Having grown up in such a borderless society has made me more open towards people in general. The dividing line between nationalities has blurred because, in the end, we're all just European citizens. What's more, the EU has influenced my understanding of democracy and my perception of justice. When talking to a friend in the US, I get the impression that my understanding of these fundamental concepts differs somewhat from his. While he sees democracy as "freedom and liberty for all", I associate it with political participation, social security and equality. While he believes in a judicial system which allows the death penalty, I associate justice with the rule of law and the protection of human rights.

And finally, let's not forget the most important

thing the EU has brought to a continent long characterised by devastating animosity: peace. For my generation and that of my parents, peace has become so normal, so common, that it is difficult to imagine a world without it. We take stability for granted. And though we see war and conflict on the news every night, it's always somewhere else, someone beyond the borders of Europe.

Growing up in the EU has given me many opportunities that seem so natural. This can make it difficult to believe that a few decades ago things were quite different. The more I think about it, the more I realise I am privileged to have a freedom and an abundance of opportuni-

ties that others cannot enjoy. In its current state, the EU offers us so much. So why can't it just stay like that?

Without doubt, Europe faces many challenges today. After having staved off the economic crisis, new issues are plaguing the EU's agenda – the troublesome relationship with Turkey, Britain's decision to leave, the rise of populist and nationalist parties within its member states. Instead of constantly worrying about change, I find it essential to appreciate the benefits the EU brings with it.

Kerstin Spath

In *Observant 13*, (*Goede matching en een mentor*) staat abusievelijk dat de UM de universiteitsbrede uitval tot 15 procent heeft weten terug te dringen. Dat was het voornemen in het kader van de prestatieafspraken met het ministerie. De uitval is gedaald maar niet onder de 16 procent gekomen. Deze prestatieafpraak is daarmee niet gehaald, alle andere wel. De 'reviewcommissie' was positief over de resultaten van de UM.

Experience day psychologie voor scholieren

Student voor een dag

“Vierenveertig voor de Nederlandstalige groepen en 33 voor de Engelstalige groepen.” Communicatiemedewerker Ilona Wijnands is dinsdagochtend tevreden met de hoeveelheid inschrijvingen voor de experience day van de faculteit psychologie en neurowetenschappen (FPN). Voor 15 januari, de aanmelddeadline voor de bachelor, zijn er nog twee van die dagen.

Terwijl de aanstaande studenten het Jo Ritzenzaaltje in Oxfordlaan 55 binnenschuifelen voor hun eerste lezing klinkt vooral het geritsel van de papieren tasjes waarin ze allemaal een rooster, een blocnootje en een evaluatieformulier hebben meegekregen. Wladimir van Mansum van het Bureau Onderwijs houdt vervolgens een lezing in het Engels over het probleemgestuurd onderwijs (pgo). De zevensprong, de verschillende rollen van de voorzitter en de notulist, het komt allemaal aan bod, met op de koop toe een aantal wijze tips (“In de kleine werkgroepen valt het snel op als je niet voorbereid bent”, “iets opzoeken op Wikipedia is niet genoeg”). Op de vraag “mag je ruilen van werkgroep als je je groepsleden niet mag?”, geeft Van Wansum aan het eind van het halfuur nóg een wijze waarheid prijs: “Nee, dat mag niet. Bovendien is het erg leerzaam om ook samen te werken met mensen met wie het wat minder klikt. Het blok erna krijg je gewoon weer een andere groep.”

Een fatsoenlijke introductie van pgo is natuurlijk niet compleet zonder een kijkje in de onderwijsgroep. Daarom mogen de eerstejaars in spe na de lezing allemaal achter hun ‘tutoren’ (psychologiestudenten) aan richting de onderwijslokalen. Nadat er de nodige stoelen zijn bijgezet voor de zestien groepsleden (tutor Ilona de Brouwer: “Normaal zijn de groepen wat kleiner”) volgt het voor UM-ingewijden bekende voorstelrondje. Dat snelle rondje geeft een goed beeld van de gemiddelde bezoeker van deze

experience day: de dames (het aantal mannelijke bezoekers is op twee handen te tellen) zijn bijna allemaal zeventien, of zelfs nog zestien jaar oud en komen allemaal uit het zuiden van het land. Meerdere deelnemers zijn geïnteresseerd in het pgo en willen dat eens uitproberen.

En zo geschiedt: voor de scholieren ligt een bekende casus over agressie. Eerst moet de probleemstelling worden geformuleerd. Na een paar aansporingen van tutor Iris Hillege (“Het mag wat breder”) heeft de groep een vruchtbare probleemstelling te pakken: “Hoe wordt agressie veroorzaakt?” In de brainstorm die volgt, worden de scholieren steeds minder timide. Nadat er ook zeven keurige leerdoelen zijn geformuleerd krijgt iedereen één artikel aangereikt om te bestuderen. De artikelen worden later die middag nog besproken. Ook is er weer een kans om vragen te stellen. Die gaan vooral over praktische zaken als aanwezigheidsregels en de structuur van de blokken en tentamens. Om twaalf uur is er even tijd voor een broodje en een kop soep. Derdejaars psychologie en vandaag ‘tutor’ Ilona de Brouwer: “Nee, voor mij is het niet echt wennen. We gaan als altijd het hele pgo-procedé door. Dit is de tweede keer dat ik help bij *experience day*. Het is lekker bijverdienen, en het was een goede reden om maar weer eens naar Maastricht te gaan. Ik doe mijn minor nu in Wageningen.” Een aantal jaren terug liep De Brouwer ook als scholier een dagje mee bij de FPN. “Ik was daar toen samen met een vriend, dus ik was niet zo

zenuwachtig. Ik stond er wel anders in dan nu; het was toen natuurlijk een hele happening. En het is fijn om mensen gerust te kunnen stellen door hun vragen te beantwoorden.”

Iets verderop staan drie meisjes bij een tafel. Scholiere Kayleigh uit Cuijk: “Ik was best benieuwd naar het pgo. Dat is me nu iets duidelijker, maar nog altijd wat vaag. Ik kan me niet goed voorstellen dat al het leerwerk in zulke kleine groepen gebeurt.” Wat haar tot nu toe het meest is opgevallen? “Ik vind alles heel netjes hier. De stad ken ik verder nog niet.” Kayleigh heeft nog geen andere opleidingen op het oog. “Ik vraag me ook nog af of ik naar de uni of het hbo wil. Als het een universitaire studie wordt, dan psychologie. In Maastricht of Nijmegen. Hoewel ik wel moet toegeven dat ik statistiek een beetje vrees.”

Hannah (17 jaar) had zich niet veel voorgesteld bij pgo. “Ik laat het gewoon over me heen komen. Het casus-leren vind ik nog een beetje een gek idee. Of ik dat mijn hele studie lang wil, weet ik niet. Ook moet ik eraan wennen dat je ineens een heleboel zelf bepaalt. Behalve psychologie zit ik ook aan een studie diergeneeskunde of pedagogische wetenschappen te denken. En of het Maastricht, Utrecht of Groningen wordt, weet ik ook nog niet.” Martine (16), net als Kayleigh uit Cuijk, is onder de indruk van de uitstraling van de universiteitsgebouwen en de stad. Ze weet al zeker dat het psychologie gaat worden maar nog niet waar. Utrecht en Nijmegen zijn ook in de run-

ning. Over PGO is ze positiever dan haar twee gespreksgenoten, maar ook Martine houdt een slag om de arm: “Voor mij is het, denk ik, goed als ik een beetje gepusht word. Ik ben redelijk verlegen. Nee, wiskunde gaat prima, dus voor statistiek ben ik niet zo bang.”

Kylian uit Heerlen doet vwo5 voor de tweede keer maar is zich toch alvast aan het oriënteren. “Ik ben vorig jaar naar een open dag geweest, en toen ik even ben gaan zoeken kwam ik op de *experience day*. Ik denk ook aan Biomedical Sciences.” In het PGO ziet Kylian wel wat: “Het lijkt me beter dan alleen maar in een hoorcollege te zitten de hele tijd. Je wordt echt gedwongen mee te doen. Ik zou in andere gevallen bang zijn dat ik in slaap val.”

Promovenda Christine Resch geeft de scholieren na de pauze een introductie in de psychologie. Daarna krijgen de ‘studenten’ een uur om de eerder opgegeven literatuur te bestuderen. De discussie stelt niet reuzeveel voor. De meesten zijn stil. Een dag vol nieuwe indrukken, bezigheden en stof is ze merkbaar niet in de koude kleren gaan zitten. Na een presentatie over de stad en de inschrijfprocedure is de eerste dag op de universiteit voor de scholieren voorbij. Tot 15 januari kunnen zij beslissen of ze daar drie jaar aan vast plakken, of toch wat anders gaan doen.

Sjoerd Willen

Scholieren tijdens de lunchpauze Foto: Joey Roberts

“Of het Maastricht, Utrecht of Groningen wordt, weet ik ook nog niet”

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Daniel Kotz.

Studie: Ik studeerde fysiotherapie in Nijmegen, vond de theorie superspannend, maar zag dat er in de praktijk weinig van overbleef. Na mijn diploma heb ik een jaar gewerkt, maar besloot toen heel bewust om verder te studeren. Ik twijfelde tussen Amsterdam en Maastricht. De warme ontvangst tijdens de open dag met koffie en vlaai, de supervriendelijke mensen en de mooie verhalen maakten die keuze heel gemakkelijk. Bovendien kon ik aan de UM kiezen tussen diverse afstudeerrichtingen, in Amsterdam hadden ze alleen bewegingswetenschappen terwijl mijn interesse meer bij het psychosociale lag.

Docent: Bas Verhage van de afdeling epidemiologie die al verschillende onderwijsprijzen heeft gewonnen. Hij was een van de weinige 'echte' wetenschappers in ons onderwijs. Hij denkt op een bijna filosofische manier na over zijn vak. Zijn colleges waren heel goed, hij maakte met zijn zelf gefabriceerde beeldmateriaal een vak als genetica heel inzichtelijk. De discussies in de onderwijsgroep waren kritisch en diepgaand. Hij daagde mensen uit. Later zijn we vrienden geworden en hebben we samengewerkt. Van hem heb ik het woord 'koekenbakker' geleerd. Als hij zich ergerde aan mensen die verantwoordelijk waren voor zaken die misliepen, aan de universiteit of

in de wereld, dan was dat zijn woord.

Plaats: De Abtstraat. Ik heb er gewoond in een klein appartement, op de bovenste verdieping van een rijksmonument. Het is een prachtig deel van het centrum, met die kasseien en lantaarns. Bijna sprookjesachtig, zeker in de herfst. Onder mij woonde een leuke oudere dame met wie ik nu nog contact heb. We sturen elkaar rond kerst altijd een brief en soms ga ik op bezoek. Ze kwam met een andere huisgenote naar mijn promotie, in een mooie jurk en keurig opgemaakt. Ik geloof dat ze trots op me waren, ik vond dat ontroerend.

“We sturen elkaar rond kerst altijd een brief en soms ga ik op bezoek”

Anekdote: Mijn allereerste tutor in Maastricht was Rob de Bie, nu hoogleraar fysiotherapie in Maas-

tricht. Tijdens een koffiepauze vertelde ik hem dat dit mijn tweede studie was, dat ik alles zelf moest betalen en op zoek was naar een baantje. Een paar weken later werd ik benaderd door iemand van de afdeling huisartsgeneeskunde. Ze hadden iets voor me, ik mocht onderzoek doen naar het rookgedrag van Nederlandse huisartsen en hun patiënten. Ik vond het fascinerend. Opeens wist ik wat ik wilde: de wetenschap in.

Riki Janssen

Daniel Kotz werd op 16 april 1976 geboren in Vreden, Duitsland. Hij volgde van 2001 tot 2003 de verkorte opleiding gezondheidswetenschappen (arbeid en gezondheid) en volgde tijdens zijn daaropvolgende promotietraject nog een master epidemiologie. Hij is hoogleraar huisartsgeneeskunde met focus op verslavingszorgonderzoek en klinische epidemiologie aan het UMC in Düsseldorf en verbonden aan de Maastrichtse afdeling huisartsgeneeskunde. Hij is getrouwd, heeft twee kinderen (4 en 1,5) en woont in Keulen.

film: Nocturnal Animals

Ingenieuze wraakthriller

Still uit *Nocturnal Animals*

Het verhaal: De ongelukkig getrouwde kunsthandelaar Susan (Amy Adams) uit Los Angeles krijgt op een dag een manuscript van haar ex-man opgestuurd, die ze al twintig jaar niet meer heeft gesproken. Het manuscript heet *Nocturnal animals* en is aan haar opgedragen. Het boek is doorspekt met impliciete persoonlijke boodschappen voor Susan en vertelt een gruwelijk misdaadverhaal over een man (Jake Gyllenhaal) die het tijdens een nachtelijke rit door de Texaanse woestijn aan de stok krijgt met een stel sadistische rednecks die zijn vrouw en dochter ontvoeren.

Een nacht die je alleen in films ziet, want:

- Modeontwerper Tom Ford maakte in 2009 zijn filmdebuut met het bedwelmend mooie *A single man*, met Colin Firth als homoseksuele hoogleraar in het Los Angeles van 1962. Daarna heeft hij het kennelijk erg druk gehad met zijn eigen parfumlijn, want een opvolger liet zeven jaar op zich wachten. Ons geduld wordt evenwel beloofd, want ook Fords tweede film is oogverblindend. Camerawerk, mise-en-scène en belichting verraden het precieze oog en de visuele flair van een modeman; elk shot is een bloedmooi tableau waarover je oog wil ronddwalen.

- Dat Ford melancholie en tristesse kan verfilmen, wisten we al. Maar in *Nocturnal animals* bewijst hij ook uit de voeten te kunnen met sus-

pense. Het kat-en-muisspel tijdens de nachtelijke rit in Texas is bijna misselijkmakend spannend.

- De film-in-een-film constructie is bijzonder ingenieus: Ford verfilmt zowel het misdaadverhaal uit het manuscript als een deels in flashbacks verteld relatiedrama over de schrijver van dat manuscript en zijn ex. Dat klinkt ingewikkeld, maar in de film vloeien die verhaallijnen soepeltjes in elkaar over, waarbij Ford een rijk arsenaal visuele trucs gebruikt om van fictie naar realiteit, en van heden naar verleden te schakelen.

Lelijk als de nacht, want:

- Na David Fincher (*Gone girl*) geeft nu ook Tom

Ford zich volledig over aan een pulpverhaal. En pulp esthetiseren en naar het niveau van kunst tillen, blijft een lastige klus.

Het salomonsoordeel: Tom Fords tweede film is een ingenieuze thriller, waarin hij zich schatplichtig toont aan Hitchcock, Fincher, Lynch en Almodóvar. Of hij een echte cineast met een eigen stijl of een goede imitator is, zal de tijd leren. Maar in film is het al net als in de mode: goede namaak hoeft niet per se slecht te zijn.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

zoals ik al zei

Het socialisme of de dood

Zijn lange toespraken besloot el comandante Fidel Castro af met een strijdkreet: het socialisme of de dood. Vrijdagnacht won uiteindelijk de dood. Zaterdagmorgen zette ik vroeger dan gebruikelijk de radio al voor acht uur aan. Groot nieuws: Fidel is overleden, negentig jaar oud. Al voor negenen barstte een stroom van commentaar los. Soms ging het over het leven van de beroemdheid. Vaak ook over de nabije toekomst: hoe moest het nu verder op Cuba of in Florida? Wie zouden er op de begrafenis komen: Poetin, de paus, een Amerikaanse minister, welke presidenten uit de derde wereld? Veel deskundigen verdienen al vele jaren hun brood met het speculeren over de nabije toekomst. Veel beter dan de waarzeggers op de kermis presteren ze niet. Dat doet er niet toe. En bovendien, zoals u allemaal weet, achter de waarheid komen we toch niet. De experts houden de wereld overzichtelijk. Toekomstkluts over morgen en overmorgen is het voornaamste ingrediënt van het populaire spelletje POPOV: Praten Over Praten Over Voetbal. In dit geval praten over praten over verscheiden volksleiders. De levensloop van Fidel zou goed studiemateriaal

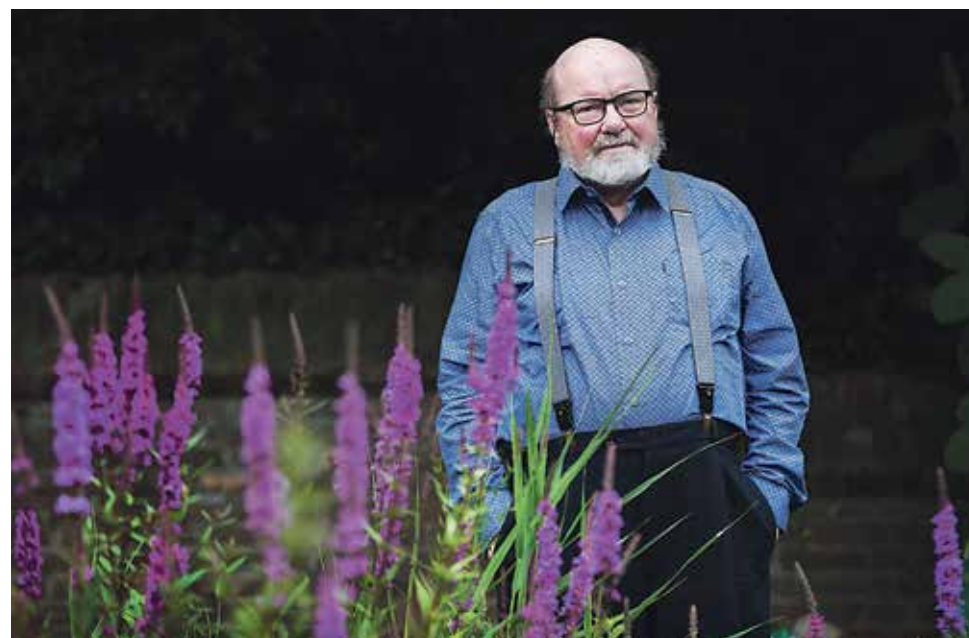

Foto: Loraine Bodewes

zijn voor de Nederlandse politici die het begrip *een voltooid leven* in een wet over levensbeëindiging willen vastleggen. De opkomst van Castro

was spectaculair. Een geslaagde revolutie op de stoep van de Verenigde Staten. Een ongekend elan dat een gezicht gaf aan het anti-imperialisme

en het anti-amerikanisme. De verleiding van Rusland tot bijna een Derde Wereldoorlog. Mooie idealen voor onderwijs en gezondheidszorg. Daarna de ontwikkeling tot een communistische dictatuur met het gebruikelijke falen van de economie. Cuba was jaren voor velen een alternatief voor het kapitalisme. In 1979 ontstonden de eerste barsten. Als leider van de derdewereldlanden steunde Fidel de Russische inval in Afghanistan. In 1991 was Cuba het enige land dat na de ineenstorting van de Sovjet Unie trouw bleef aan de oude idealen. In 2006 was hij comandante af, onder meer door gezondheidsproblemen. In 2016 werd hij weer wereldnieuws voor een paar dagen. Gestorven in 1978 zou hij een wereldster zijn gebleven. Een voltooid leven?

Eén expert mocht een Cubaanse grap vertellen. Macho Fidel stond zijn mannetje. Ook als stierenvechter. Een kolossale stier stormde eens op hem af. Castro ontweek hem en riep het beest iets toe. Na een meter of tien stortte het gevaarte dood neer. Wat riep Fidel? Het socialisme of de dood!

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390
E observant@maastrichtuniversity.nl
W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie
Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen
Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,
George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wammes Bos 043 - 38 85 383
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381
Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Nico Baakman, Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Ype Driessen, Alison Edwards, Amira Eid, Hans Philipsen, Laura Plum, Mignon Schichel, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de
universiteit en op diverse locaties in Maastricht.
Belangstellenden kunnen Observant
thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per
academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het
Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur
geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

TE KOOP: KERSTKLEDING,
AVONDJURKEN, GALAKLEDING.
ZIE FACEBOOK INGEBORG
JANSSEN T. 06-42307319

Xmas FAIR @ Museum Ursulinencon-
vent 10-11dec. 11-17 uur EIJSDEN vrij
entree

Te huur geheel gerenov. halfvrijst.
woonhuis in Belfort. huurprijs €975
minimaal 1 jaar Geen studenten Tel.
0647208617

paartjes

GEDIPLOMEERD VERPLEEGKUN-
DIGE OF VERZORGENDE EN OP
ZOEK NAAR EEN LEUKE BIJBAAN
IN DE ZORG? KIJK OP WWW.

ENVIDA.NL/ENVIDA/WERKEN-BIJ

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

Alweer een
BAALDAG?
ZO gaat het beter

www.gripopjedip.nl

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

	€ 3,00
	€ 4,00
	€ 5,00
	€ 6,00
	€ 7,00
	€ 8,00

Geef mij tijd.

Geef voor nieuwe doorbraken in kankeronderzoek.
Ga naar kwf.nl/doneer

Samen komen we steeds dichterbij

KWF KANKER BESTRIJDING

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

01-12, 12.00 uur: mw. Ligia dos Santos Mendes Lemes Soares	12-12, 16.00 uur: mw. Marie Chantal Ingabire, MSc.
01-12, 14.00 uur: drs. Eric J. Vrij	13-12, 12.45 uur: mw. Thuy D. Nguyen, MSc.
01-12, 16.00 uur: dhr. Mark A.J. Podesta, MSc.	13-12, 14.00 uur: dhr. Mark van den Hurk, MSc.
02-12, 10.00 uur: mw.drs.ing. Marjolein H.F.M. Lentjes	13-12, 15.45 uur: mw. Eleni A. Yitbarek, MSc.
02-12, 12.00 uur: mw.drs. Raffi van de Laar	13-12, 16.00 uur: mw.drs. Antoinetta J.M. Beijers
02-12, 14.00 uur: dhr.drs. Martinus P.G. Broen	14-12, 10.00 uur: dhr. Ralph L.M. Kurstjens, MSc..
02-12, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Clemens Rommers	14-12, 12.00 uur: mw.drs. Anna-Margaretha H. Karmann-Sailer
05-12, 14.00 uur: mw. Olga Zvonareva, MSc.	14-12, 14.00 uur: mw. Marjolein L. de Boer, MSc.
06-12, 14.00 uur: dhr. Guayasén Marrero González, LL.M	14-12, 16.00 uur: dhr. Jan Hendrik Dubbink, MSc.
06-12, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Ronit Shiri-Sverdlov	15-12, 10.00 uur: mw.drs. Marjolein Kleppe
07-12, 10.00 uur: mw. Elke Mersy, MSc.	15-12, 12.00 uur: dhr. Slavko Rogan, MSc.
07-12, 14.00 uur: mw.drs. Aisha A. de Graaff	15-12, 14.00 uur: mw. Jesse M. Rijks, MSc.
07-12, 16.00 uur: mw. Ester J.W. Giroldi	15-12, 16.30 uur: dhr.ir. Stijn M. Agten
08-12, 10.00 uur: mw.drs. Sandra Schipper	16-12, 09.45 uur: dhr.mr. Lukas Wetzal, MSc.
08-12, 12.00 uur: dhr. João Casaca Carreira	16-12, 10.00 uur: mw. Maria Woolderink, MPhil.
08-12, 14.00 uur: mw.drs. Eva Rombout-Sestrienkova	16-12, 12.00 uur: dhr.drs. Thomas A. Vermeer
09-12, 10.00 uur: mw. Dominique M. IJff, MSc.	16-12, 13.00 uur: dhr. Ricardo G. Orsini, MSc.
09-12, 10.45 uur: dhr. Alfredo Ramirez, MD	16-12, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Anouk Bollen-Vandenboom
09-12, 12.00 uur: mw.drs. Nienke Visser	19-12, 10.00 uur: dhr. Mahmut Kobal, Diplom-Ökonom
09-12, 14.00 uur: mw.drs. Kirsten Pijls	19-12, 12.00 uur: dhr. Christian J.H. van Wintersdorff, MSc.
09-12, 16.00 uur: dhr.drs. Jorrick Beckers	19-12, 14.00 uur: dhr.drs. Rob M.J. Moonen
12-12, 12.00 uur: dhr. Jakob M. Burgstaller, dr.med. dent	19-12, 15.45 uur: mw. Anne M.N. van Delft
12-12, 14.00 uur: mw. Madhu Gupta, MD	19-12, 16.00 uur: dhr. Willem Loof, LL.M

**Laten we de kunstnier klein maken.
En de wereld van nierpatiënten weer groot.**

Draag bij aan de draagbare kunstnier.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

Maastricht University

Interne vacatures

- **Redacteur**, Faculteitsbureau FdR, 20 uur
Vacaturenummer: AT2016.296
- **Programme Coordinator Executive programmes**, SBE, 28-38 hours
Vacancy number: AT2016.297
- **Junior beleidsmedewerker onderwijs**, MUO, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2016.298
- **Directeur** Facility Services, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.299
- **Medewerker Studentenzaken**, Onderwijsinstituut FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.300
- **PhD candidates** sought with interest in bioengineering and regenerative medicine, FHML, 36- 40 hours
Vacancy number: AT2016.301
- **Promovendus** bij FHML/School of Health Professions Education (SHE), 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.302
- **Promovendus** binnen de Academische Werkplaats Duurzame Zorg van het Maastricht UMC+/Universiteit Maastricht, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.303
- **PhD position** on an organ-on-a-chip to study the interplay of diabetes, hypertension and related cardiovascular disease, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.304
- **PhD position** on the development of polymer 3D microfluidic platforms, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.305
- **Ervaren gepromoveerde econoom of sociaal-wetenschapper** met sterke kwantitatief-analytische vaardigheden, ROA, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.306
- **Postdoc/projectleider**, FHML/vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onderwijsresearch, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.307
- **1 Technician / Creative Engineer**, FHML, 36-40 hours,
Vacancy number: AT2016.308
- **Secretaresse** Maastricht University Office/Support Office, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.309
- **Medewerker personeelsbeheer/hr-assistent** bij Maastricht University Office/ HRM-binnenstad, 34.2 uur
Vacaturenummer: AT2016.310

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Moeilijke jeugd

Ik heb een ontzettend moeilijke jeugd gehad. Jarenlang hebben mijn ouders mijn identiteit ontkend en me mijn ware ambities ontnomen. Maar op mijn achttiende pikte ik het niet langer: ik zou géén actrice worden. Het begon al voor mijn geboorte. Als onvolmaakte embryo figureerde ik in de televisieserie *Fort Alpha*, verstopt onder mijn moeders blouse. Zij had een multomap nodig om haar zwangere buik te verbergen op camera. Dit was mijn eerste ervaring met de wereld van het acteren. Op mijn vierde speelde ik schoonmaakster tijdens het jaarlijkse 'totaaltheater' in de gymzaal van mijn basisschool. Elke leerling kreeg verplicht een rolletje toegewezen. Ik ben jankend het podium opgeduwd, zwiepte één keer met mijn stoffer en blik en rende toen opgelucht de kleedkamers in. Het was voorbij, voor nu.

Acht helse jaren van dit theaterspektakel verder zei ik mijn basisschool gedag en was ik verlost van het theater. Dacht ik, maar ik had te vroeg gejuicht. Voor ik het wist had mijn moeder mij ingeschreven voor een oriëntatiecursus aan de Jeugdtheaterschool in Amsterdam. Dit betekende elke zaterdag een volle drie uur zingen, dansen en acteren. Ik moest van voetbal af, want voor balletjes trappen op zaterdagochtend was geen tijd meer.

Waarom had ik geen normale ouders? Waarom was mijn vader geen advocaat met een thuisbibliotheek vol wetboeken en een vanzelfsprekende verwachting dat ik rechten ging studeren? Waarom was mijn moeder geen bibliothecaresse, laboratoriummedewerkster of dierenarts? In plaats daarvan zat ik opgescheept met een parttime tekstschrijver en een actrice met een WW-uitkering, die mij langzaam meezogen in hun wereldje. Maar toen was ik klaar met de middelbare school. Dit was het moment, ik was er vanaf. Met een diploma en een zee van tijd in het verschiet besloot ik te stoppen met al die onzin. Ik zou niet meer onder de tirannie van mijn ouders leven en dat liet ik hen en de rest van mijn omgeving duidelijk merken. Op de vraag van vrienden of ik nog aan toneel deed riep ik vanaf dat moment triomfantelijk "NEE!" en wanneer mijn ouders naar de schouwburg gingen bleef ik demonstratief thuis met een boek. Ik gooide mijn oude scripts weg, keilde jaren aan verzamelde *toi-toi-tois* de prullenbak in en meldde mij aan voor de universiteit. Niemand die mij ooit nog zou associëren met dat neppe, overdreven toneelgeleuter. Maar ik had wederom te vroeg gejuicht, want toen een vriend mij laatst kwam opzoeken in mijn studentenkamer vroeg hij argeloos: "En, hoe vind je het nou, je eerste jaartje aan de toneelschool?" Ik kom er verdorie nooit vanaf.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

Roodpootpatrijs

Ik heb de stoute schoenen maar een keer aange-trokken en ben op onze nieuwe rectrix afgestapt. Er zijn mensen die zeggen dat dat niet moeilijk is, dat ze reuze toegankelijk en laagdrempelig en wat al niet is en je dus maar hoeft aan te kloppen en zo, maar toch, je weet het niet, stel dat ze een minder dagje heeft, of net een chagrijnige antidi-verse hoogleraar aan het uitfoeteren is en je staat dan ineens voor de deur...

Nou ja, ik heb het toch gedaan want ik MOEST het weten: hoe smaakte de gebraden roodpootpatrijs? Ik heb zoiets nog nooit gegeten, sterker, ik heb er nooit een in het wild gezien, laat staan in gebraden toestand, dus ik was reuze benieuwd. Waar was die patrijs? Die lag in veelvoud op tafel tijdens het banket deze week in het paleis op de Dam. Daar werden Filippe en Mathilde ontvangen door Alex en Máxima. Het koningspaar der Belgen op bezoek bij het koningspaar der Nederlanden. En rectrix Rianne was daarbij? Jazeker, met een hoop anderen moet ik erbij zeggen dus of ze echt is opgevallen weten we niet, en of ze het leuk vond weten we nog minder. Want er zat een kleine voorgeschiedenis aan haar aanwezigheid. Er lag namelijk de afgelopen zomer een uitnodiging aan ons hoge College van Bestuur, om het staatsbezoek op te leuken met de aanwezigheid van een der leden. Dat is iets wat ik me niet twee keer zou laten zeggen maar in het College deed men er, ik kan het niet anders formuleren, nogal zuinigjes over. Ze hadden er niet zo'n zin in. Ze hadden betere dingen te doen. Wat in godsnaam? Tja, daar moeten we maar naar gissen. Goed, weigeren kon natuurlijk niet, dan had je meteen voor de komende jaren een korting op de universitaire begroting aan je broek, dus er moest en zou iemand opdraven. De keuze was uit twee, de rectrix en Germanicus, de voorzitter. Heer Boss dan niet? Nee, want die

kan geen minuut gemist worden. Als er reisjes zijn te vergeven binnen ons hoge College vist Boss structureel naast het net. Hij vindt het niet erg, hij scheidt er een eer in om de tent draaiende te houden en die lol wil niemand hem ontnemen. Daar zaten ze vervolgens, Germanicus en Rianne, een beetje op hun stoel te draaien. De rectrix: "Ik heb het te druk hoor, ik ben me nog aan het inwerken en als de koning dan iets vraagt over de UM en ik weet het antwoord niet slaan we een modderfiguur. Dus ga jij maar." Germanicus: "Nah onzin, alsob iek alles weet, obschoon, wel veel, aber nee, net in die periode ist main frau von hois en moes iek onzere poedeltje uitlaten. Alsjeblieft Rihanna, doe het nu maar, het is vast ooch goed voor jouw toekomst." Rectrix: "Primo en voor de zoveelste keer, ik heet Rianne, niet Rihanna, je moet niet zo veel YouTube kijken, en secundo, mijn toekomst ligt hier!

Wil je me nu al weg hebben? Mooi is dat." Ze keek mokkend voor zich uit, Germanicus haastte zich om uit te leggen dat hij haar nog vele jaren in Maastricht wil houden maar daarna een grote toekomst voorspelt in landelijke en - waarom ook niet? - misschien wel koninklijke kringen. "Alsof ik daar iets te zoeken heb, zeg! Als hofdame zeker! Op 4 mei met een tasje om mijn pols achter die twee op de Dam staan? Met een mal hoedje op mijn kop en in een saai zwart mantelpak? Terwijl ik van blauw hou?" Germanicus: "Mach het nou, dan beloof iek dat iek naar de nieuwjaarsrezeption van het königlijk hois ga, goed?" En zo geschiedde. En o ja, de roodpootpatrijs was taai.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder